

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Шкода, що в нього не сім п'ятниць на тиждень.

ПЕРЕЩІБ

Мал. С. САМУМА

Ще є випадки, коли в колгоспах
ріжуть на м'ясо малих телят.

Теля: — Чого ти пристав з ножем до горла, дай підрости!..

Здоровенські БУЛИ.

Лист голові виконкому Кіровоградської міськради
тов. Шевцеві О. О.

Сердечне вітання вам, Олексію Олексійовичу! Здоровенські були! У преславному Кіровограді, доложу я вам, творяться діла дивні, ремонтно-квартирні. Не буду забгати вперед, а оглянуся трохи назад. Тривалий час Кіровоградським міськкомунгоспом управляв-керував Олексій Полікарпович Бучинський — чолов'яга енергійний, міцний, плечистий, але на руку не чистий. Ну, самі розумієте, що людина з такими прекрасними якостями не могла не впасти в око всіляким пройдисвітам, халтурникам, хапугам, спекулянтам і прочая, і прочая, і прочая. Потягнулись вони до нього, як осі до винограду.

— Прийміть на роботу. Будете мати незамінного комунальника!

— Ремонтник з великим стажем! Прийміть на роботу, і я вам гори переверну!

— Маю великі організаторські здібності. З-під землі дістаю цеглу, шифер, лако-фарби, ліс і метизи! Прийміть — не пошкодуєте!

Всіляка жульня, сховавшись за широкими плечима свого патрона, почала, як кажуть, на ходу підметки рвати.

— Відремонтувати квартиру? Відремонтуємо, але... Треба ж дати... — І при цьому робився той виразний жест, який на шахрайській мові звуться «шевеленієм пальців» і означає: не помажеш — не пойдеш.

Там, де давалося, — ремонтувалося, а там, де не давалося, — так заставалося.

Наведу з вашого дозволу один факт. У свій час на ремонт будинку № 23 «Г» по вулиці Луначарського було асигновано 42 тисячі карбованців. За ці гроші можна було капітально відремонтувати будинок і жили б в ньому люди та поживали б ще многії літа. А що вийшло? А вийшло те, що завжди виходить, коли діло потрапляє до рук безсовісних ділків. Прийшли ремонтнички, сян-так залатали діри, сян-так побілили стіни, склали акта, що все зроблено на віру, і бувайте здорові, дорогі мешканці, низенько кланяйтесь і щиро дякуйте за ремонт.

Уже кілька років мешканці цього будинку пишуть скарги, доводять, що ніякого ремонту, по суті, не було зроблено, що лев'яча доля матеріалів і коштів, відпущені на ремонт, потекла «наліво», що будинок треба ремонтувати знову і то негайно, але в міськраді більше вірять актам, ніж фактам.

До речі, про цей будинок писав у минулому році покійний Остап Вишня у своєму фейлетоні «Чи ж допоможете?», давало категоричні вказівки Міністерство комунального господарства УРСР, але й це не допомогло.

Он які діла дивні, ремонтно-квартирні відбуваються у преславному Кіровограді! Кажуть, що нечистого на руку Бучинського, нарешті, витурили з міськкомунгоспу. Одні кажуть, що він навіть уже в тюрмі сидить за хабарництво, другі кажуть, що нічого подібного не сталося, що Бучинський благополучно викрутівся. Не знаю, як там воно насправді, але вже добре, що вимели з комунгоспу Бучинського. Тепер треба вимести порядки, ним заведені, вимести пройді торбохватів, ним пригрітих.

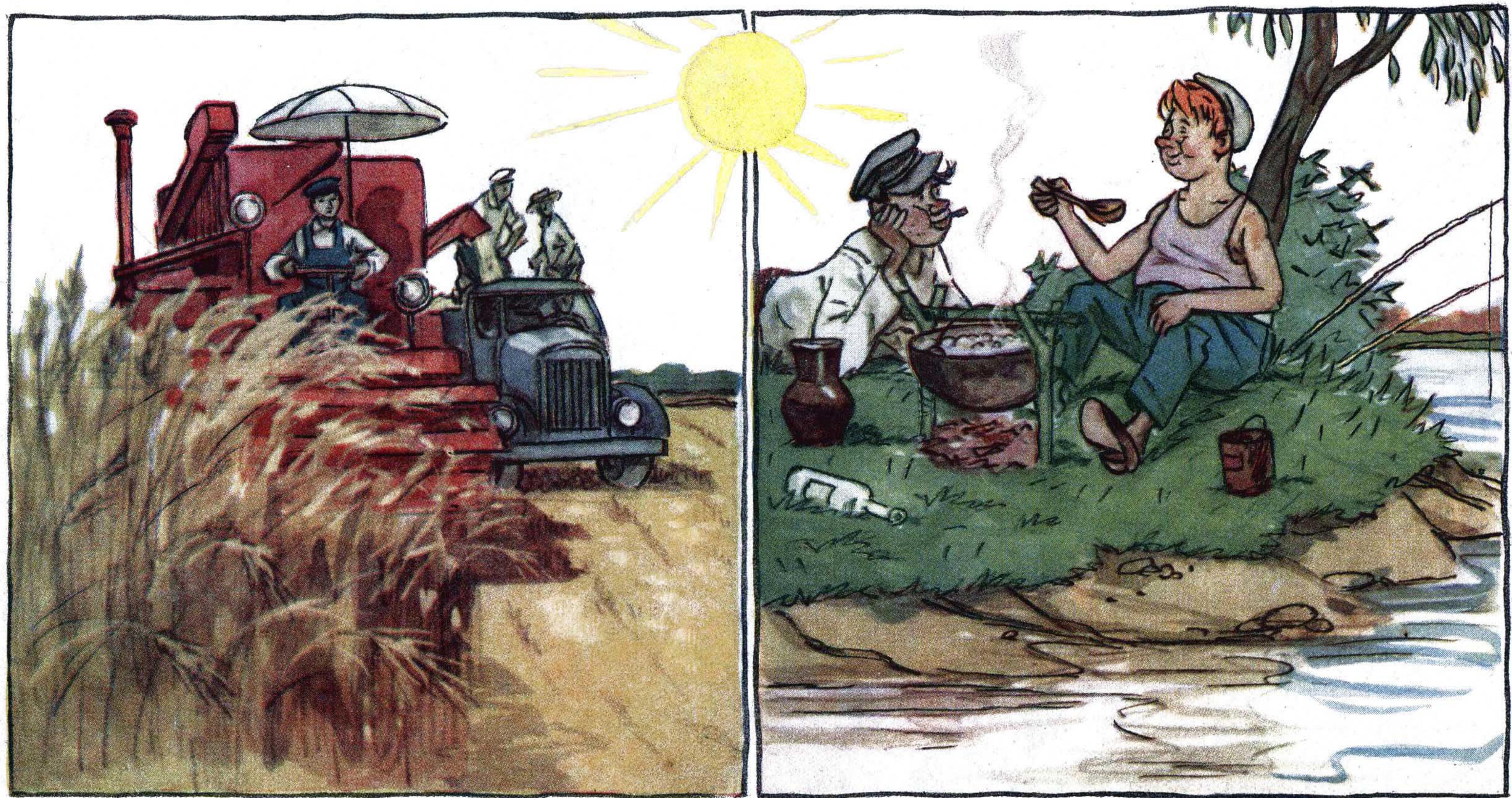
Мітлою іх, мітлою, Олексію Олексійовичу! Та на повний богатирський мах, на повну силу! Якщо ваша мітла зітретися — свою з охотою, пози-чу. Та за одним рилем і в облбудтрест навідатись раджу. А то не гаразд виходить. Цей шановний трест, товарищем Рибальченком очолюваний, здає в експлуатацію нові житла, які одразу ремонтувати треба. Обласний ремонтно-будівельний трест, товарищем Перстоком очолюваний, замість того, щоб стari будинки ремонтувати, ремонтує новобудови. У Кіровограді вже жартують. Рибальченко, кажуть, буде, а Персток за ним услід ремонтує.

Хай царствує порядок! Хай зникне безгосподарність, несумінність, бракоробство і прочая, і прочая, і прочая на житлово-комунальній ниві преславного Кіровограда.

Від усього серця, від вашого ПЕРЦЯ.

ГАРЯЧА ПОРА

Мал. В. ГЛІВЕНКА

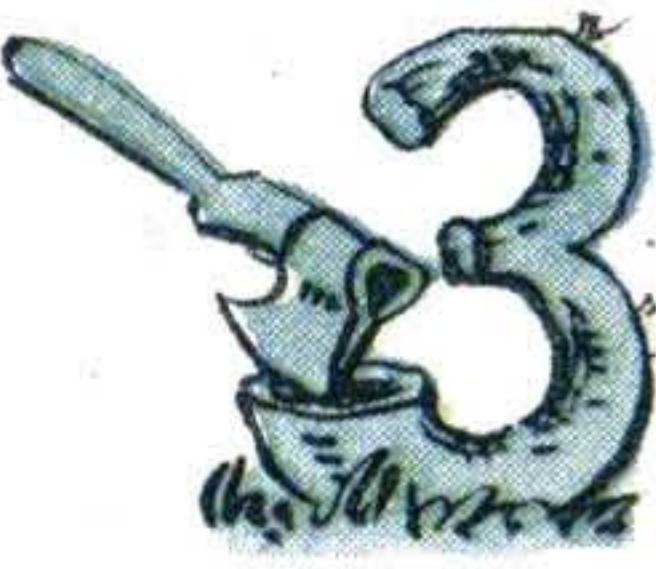

У цих кипить робота.

І в цих — теж кипить...

СУМСЬКІ РУБАКИ

АПЕВНЯЄМО, що Суми, всупереч своїй на-
зві, — місто надзвичайно веселе і життє-
радісне.

Правда, бувають і
винятки...

Ось, приміром, на
вулиці Над'ярній стоїть дуб, висо-
кий і похмурий. Стоїть він у якійсь
невимовній тузі, похиливши гілля
своє мало не до самої землі.

— Ой, чого ж ти, дубе, на яр
похилився? — спітали ми. — Не-
вже не радий сонячному літові?

А дуб у відповідь:

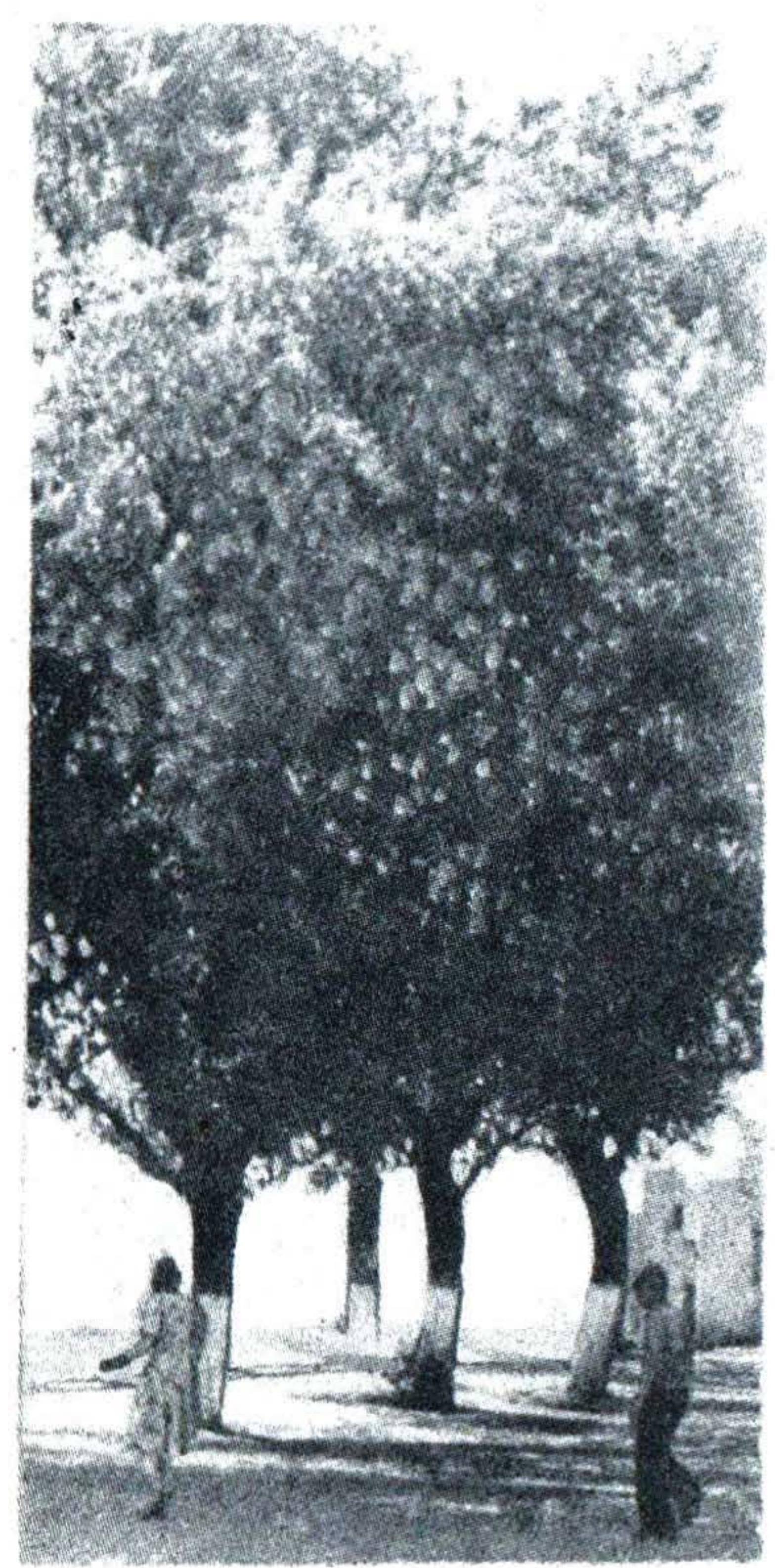
— А чого радіти, коли ні з ким
слово мовити, ні до кого листям
прошуміти. А ще ж тільки торік...
Торік, бувало, тільки листячком
шелесну, а вже з Першотравне-
вої, з Жовтневої, з інших вулиць
міста до мене доноситься зелений
шум сотень таких, як я, дерев.
А які то були дерева — тополі!
Поетами оспівані. Немає вже цих
тополь. Іхня пісенька, як кажуть,
проспівана. А тепер, видно, й моя
черга прийшла.

І розповів нам дуб свою сумну
думу.

Ось його розповідь у перекладі
на людську мову.

...Почалося все з пера.

Умочив Микола Павлович Мелащенко
перо в чернило і розмахнувшись підписувати
один офіційний документ. Розмахнувся і...
не підписав. Вивів першу літеру
прізвища і з жахом скочився за
серце: на папір напливало щось
чорне, бридке.

Було так...

— Муха! — з огидою вигукнув
він. — Дохла муха...

Але те, що разом з чернилом
сповзло з пера, мало якісі неви-
разні форми і більше нагадували
вату або пух.

— Так воно є — пух. Тополиний
пух!

Це він, залетівши в чернильницю
завідуючого зеленим господар-
ством, зіпсував документа, подано-
го Миколі Павловичу Мелащенку
на підпис.

Та на цьому неприємності не
закінчилися.

Того ж дня завідуючому зелен-
ним господарством довелося мати
розмову ще й з начальником Сумської
міської контори благоустрою
Дмитром Йосиповичем Смирновим.

— Що це? — гнівно спітив той,
показуючи рукою собі під ноги.

— Як що? Тротуар! — здиво-
вано відповів Микола Павлович.

— Сам бачу, що тротуар... А на
тротуарі — що?

— Пух. Тополиний...

— Так он воно що виходить...
Контора благоустрою старається,
тротуари прокладає, а зелене гос-
подарство іх пухом засмічує. Я
vas питаю, куди це годиться? Хіба
це прикраса для міста, коли скрізь
літає пух, ніби домашні господар-
ки прямо на тротуарах бебехи
витрушають?

Що відповів Микола Павлович
Мелащенко — невідомо. Відомо
тільки, що зразу ж після цієї роз-
мови він подався до голови
виконкому Сумської міськради
Миколі Павловича Кузовенкова.

— Ви — Микола, я — Микола,
обидва — Миколи... — пожартував,
як завжди при зустрічах, гол-
ова міськради. — Цікаво, у якій
справі ви... ви... апчхи!.. апчхи!.. —
несподівано розічався голова
міськради.

— Господи! — простогнав він.—
Звідки береться цей пух. Життя
від нього немає! Лізе в уха, ніс,
у рот. Тыху, гидота.

— Істинно, гидота. Але нічого
не вдіш, природа, — зауважив
завідуючий зеленим господар-
ством.

— Яка природа? — плюнув спе-
ресердя голова міськради.

— А така — пух же тополиний.

— Невже не можна позбутися
цієї капосної природи? — блага-
льно промовив голова міськради.

Завідуючий зеленим господар-
ством давно, видно, чекав цього
запитання.

— У мене, Микола Павловичу, — сказав він, — є ідея: треба
всі тополі, що ростуть біля
міськради, викорчувати.

— Викорчувати?.. Гм... Ідея
не погана. Але... як на це по-
дивляться в облвиконкомі? —
спітив Микола Павлович Кузовенков.
— Скажуть, міськрада про
себе подала, всю Жовтневу ву-
лицю очистила, а облвиконком хай
на своїй Першотравневій вулиці
кашляє й чхає від пуху?

— М-да, — замислився і заві-
дуючий зеленим господарством. —
Таке сказати можуть.

— Тоді от що, — сказав свое
вирішальне слово голова міськради, — зрубаємо тополі і на Пер-
шотравневій.

— А на вулиці Сталіна, де об-
ком? Чи хай ростуть?

— Зрубати і там! Під самий
корінь! Щоб тополиним пухом і
не пахло! Розвели тут безкуль-
тур'я!

Прийнявши таке рішення, голо-
ва міськради і завідуючий зеле-
ним господарством зразу ж від
слів перейшли до діла.

Загули, завищали пилки в Су-
мах. Загупали сокири. За кілька
днів понад півтораста чудесних
красунь-тополь, гордість і прикра-
са трьох центральних вулиць міс-
та, наклали своїм тополиним
життям.

Голова Сумської міськради т. Ку-
зовенков і завідуючий зеленим
господарством т. Мелащенко свят-
кували перемогу. Тепер жодна то-
полина пушинка не залетить до
їхніх відповідальних носів і не
викличе такого недоречного й не-
культурного чхання.

Після тополиної різни сумські
вулиці нагадують велику блискучу
чеснину на голові красуні.

Що правда, то правда: тополи-
ного пуху на цих вулицях уже не
видно. Та не видно там і зелені.
Де кучерявилися густі тополі,
стирчить тепер тонке, голе і в
багатьох місцях уже сухе паліч-
чя, назване в офіційних доку-
ментах міськради «зеленими наса-
дженнями».

Ходять сумчани повз ці «наса-
дження» й очам своїм не вірють.
Невже, думають вони, це дійс-
ність, а не сумний сон?

... Між іншим, — глухо про-
шлестів старий дуб, що розповів
нам цю історію, — вітром донесло
до мене, що керівники міста нову
рубку затягли. Знищивши тополі,
вони тепер заносять руку на дуби,
— щоб не смітили своїми жо-
лудями на тротуари, щоб не ро-
нили їх на відповідальні голови...

...а стало — он як!

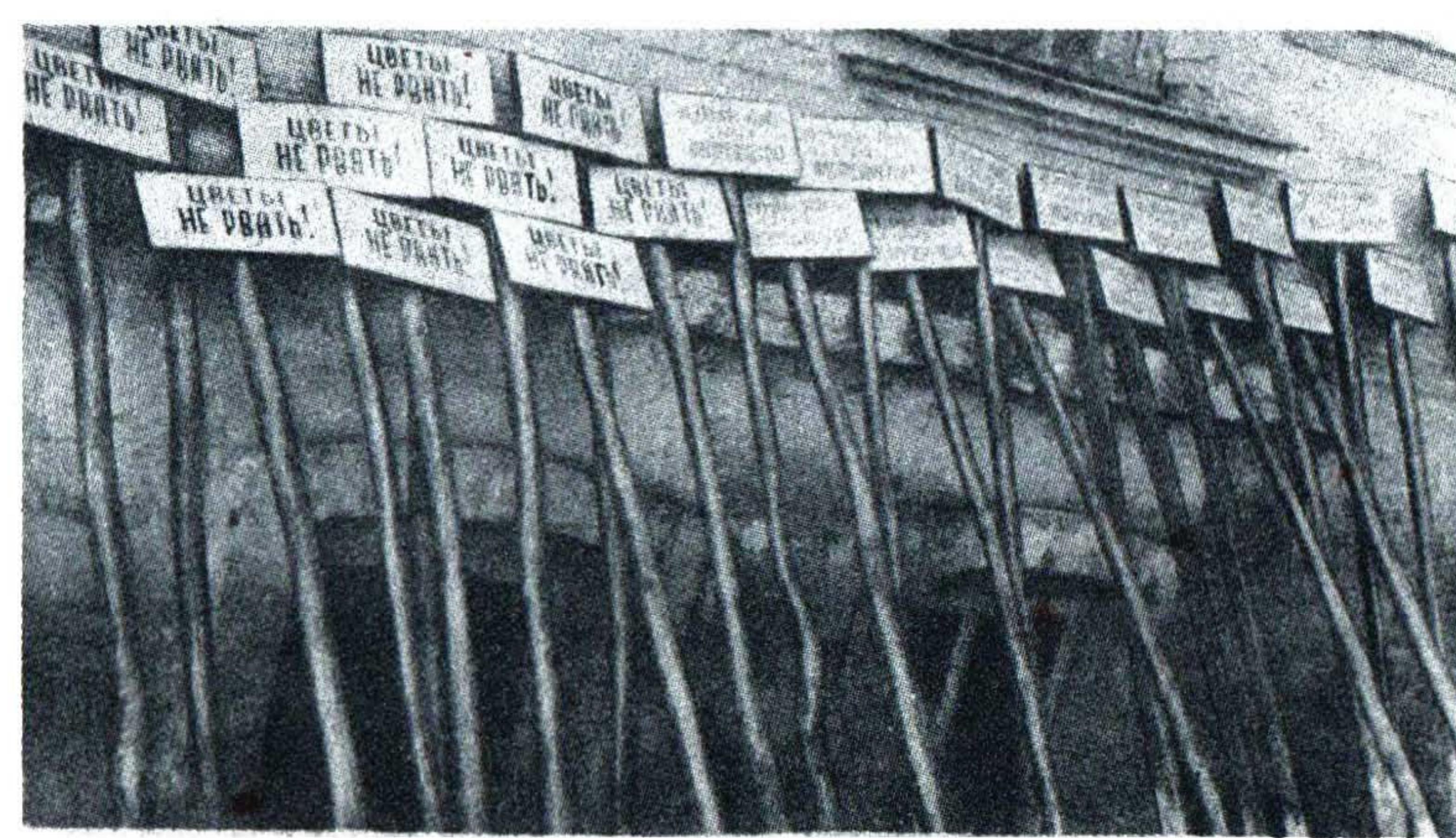
Кажуть, що голова міськради то-
чить перо, готовуючи спеціальну
постанову про це.

Зашумів дуб у гніві:

— Коли б моя сила, ударив би
я цих рубак, щоб у них пера з
рук повилітали. Ні пуху вам, ні
пер! — сказав би я ім. — Не
вмієте живе, зелене дерево ціну-
вати — перекваліфіковуйтесь на
дроворубів. Це вам більше до-
лиця!

Так закінчив своє невеселе опо-
відання старий дуб.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.
м. Суми.

Древонасадження по-сумському.

ПОРАДНИКІ

аматора водомоториста

Кожен з киян, що стає на шлях водномоторного аматорства, повинен насамперед придбати собі такі механізми й устаткування:

Вантажну автомашину.

Катер.

Автокран або лебідку.

Пересувну ремонтну майстерню.

Бензоколонку.

Намет або легкий розбірний будиночок.

У зв'язку з відкриттям пішохідного мосту через Дніпро, катера можна не купувати. Користуйтесь тимчасом підручними засобами.

Решту механізмів й устаткування завжди мати при собі в цілковитій готовності.

Крім того, треба ще обов'язково мати:

Нерви (сталеві).

Терпіння (залізне).

Характер (золотий).

Гроши (грубі).

Лише маючи все вищеперелічене, можна купувати (або будувати власними силами) моторного човна.

Що треба знати

Щоб спустити моторного човна на воду, треба привезти його власною машиною до Дніпра, зняти його

власним автокраном (чи лебідкою) з машини і поставити на воду, заправити мотор бензином з власної бензоколонки. І тут же, силами власної пересувної ремонтної майстерні, ліквідувати всі виявлені недоробки. Тепер можете передіжмати на лівий берег Дніпра й пришвартуватись на стоянці, устаткованій спеціально для вас Київською міськрадою. Не забудьте тільки взяти з собою добрий шмат залізної труби або рейки, або дубового кілка й самому зробити собі прикола.

Не будьте легковажними. Не здумайте залишити на приколі човна й пойхати кудись у відрядження чи забитись на якийсь тиждень-два додому. Пришвартувавшись, ставте на березі свого намета чи легкий розбірний будиночок і розташуйтесь тут на ціле літо, як дома.

Пам'ятайте, що вода в Дніпрі має властивість не тільки прибувати, а й спадати. При спаді води човен, що стоїть на приколі, може залишитись на піску. Хто ж його стягне на воду, як не ви? Хто з нього вичерпає воду, коли вона туди просочиться, як не ви? З такими дрібницями на обслуговуючий персонал стоянки не покладайтесь. У них і без вашого човна діла вистачить.

Робіть усе самі!

Плату за стоянку човна вносять щомісячно до контори міських пляжів: улітку 30 крб. на місяць, узимку — 20 крб. На цьому ваші витрати за стоянку і догляд човна

мусили б і обмежитись, коли б у вас були всі описані вище механізми.

Але їх у вас немає, а ви хочете мати моторного човна. Тоді запастесь хоч нервами, терпінням, золотим характером і грішми. Перші три моральні якості потрібні вам для того, щоб легше було викидати якість матеріальну — гроши.

Запам'ятайте, що на міських стоянках немає ні кранів для спуску й підйому човнів, ні ремонтних майстерень, ні профілакторіїв.

Тут є тільки обслугуючий персонал стоянки, так звані «сторожі», які замінюють усі механізми і майстерні.

Ви придбали моторного човна. Доставивши його на берег, ви помічаєте, як назустріч вам простягається довжелезна рука, і чуєте хрипкий, проспиртований голос.

— Дай..

І хоч це «дай» не передбачене ніякими таксами, нормами й прескіруантами, але без «дай» ваш човен не пропливне на воді й метра.

Отже, давайте...

За спуск човна на воду — дай!. Кладіть 75 крб. на бочку за те, що під нього підведуть «дідівську механінку» — колодки й сян-так зіпхнуть його з берега (крана чи лебідки на стоянці немає). Таку ж суму гоніть і за осінній підйом човна з води.

Під час спуску на човні обідрави свіжу фарбу. І знову — «дай». За підфарбування.

У човен набралося трохи води... «Дай!» — за те, що її виберуть.

За прикол — «дай!»

За гвіздачок — «дай!»

За те «дай!»

За се «дай!»

За все «дай!»

А не дасте, то буде ваш човен киснути у воді, лежати в піску, замерзти у кризі. Ніяким богом не уможите персонал стоянки, щоб він виконував свої прямі обов'язки й наглядав за вашим човном.

«Дай! — тоді наглядатимуть.

Можна вихвалювати ті часи, коли аматорські моторні човни стояли в Києві на всіх водних станціях, коли за стоянку платили цілорічно по 15—20 крб. на місяць і човни долялися як слід. Але кому потрібне таке вихвалення? Ті часи давно вже минулися.

Можна вихвалювати приватних ділків, які влаштували нелегальну стоянку аматорських моторних човнів у районі колишньої стоянки на набережній біля четвертих сходів і деруть з людей сім шкур. Але завіщо ж їх хвалити? За те, що орудують під носом у міліції, а та ніби не помічає цієї приватної «крамнички».

А вихвалювати контору міських пляжів, яка ніяк не дасте ладу двом міським стоянкам, — так ніхто не повірить, що ви це робите від щирого серця.

Так давайте тоді краще восхвалмо шановний виконком столичної міськради! Восхвалмо його авансом за те, що він візьме на себе ініціативу у наведенні порядку на обох міських стоянках аматорських човнів — біля станції «Водник» і біля моста ім. Патона.

Ол. ГРОМОВ.

ПОСЛУХАЄМО передовиків

Директор Хочбийвашівської МТС Світозар Гусак підпер долонею важку голову, зосередив погляд на планові роботи і довго-довго думав. На величезному плані лініво повзали дві муhi, які, очевидно, десь лизнули дусту, бо часто протирали лапками очі і раз по раз хилилися то на один, то на другий бік. По тому, як задумався Гусак і як нетерпляче чекали від нього слова присутні емтесівські працівники, можна було визначити, що тут вирішується важлива справа.

— Ну, що ж, — сказав, нарешті, директор. — Послухаємо передовиків. Складайте на завтра нараду кращих доярок.

Гусак знову надовго замовк і проти одного пункту в плані поставив синім олівцем крапку. Підлеглі порозходились по своїх місцях.

Складання нарад, як і всяку іншу трудомістку роботу, тепер механізовано. У зоні Хочбийвашівської МТС — навіть краще, ніж доіння корів. Спочатку налягають на телефон, потім на рацію, а коли треба, то й п'ятитонку пошлють у колгосп з телефонограмою.

І ось другого дня біля контори МТС цвіли барвистими хустками передові доярки.

Доповідь Гусака «Що таке молоко і чому його у нас невистачає» привернула до себе увагу багатьох працівників району. І тому на подвір'ї МТС тепер стояли не тільки вантажні автомашини, а й «Москвичі», «бобики» і навіть чиється «Побєда».

Що ж таке молоко? Чому його невистачає? Директор МТС надовго зупинився на першій половині питання, швиденько пробігся по другій, і ось уже мали заговорити передовики.

Першим уяв слово пожежник із села Суха Балка Матвій Сірник.

— Товариши! — почав він свою полумену промову. — У виробництві молока величезне значення має боротьба з вогнем. Від того, — погорять наші корівники чи не погорять, у значній мірі залежить успіх виконання плану... Треба ліквідувати недоліки!..

Ми не будемо наводити всього виступу, бо на нараді передових доярок були далеко кращі промови. Дуже дотепно говорив другий ора-

тор — завідуючий ощадною касою Пилип Кубишка, що невідомо якими шляхами потрапив сюди.

— Товариши, — сказав фінансист, — я цілком підтримую попередній виступ. Збитки від пожежі бувають велики. Але вони можуть бути далеко меншими, коли ми не будемо терти гроші в кишенях, а відразу їх — до ощадка! Хто з нас не чув народного прислів'я — накопив і машину купив? Отже, дальші успіхи у виробництві молока залежать від того...

Проте прикрасою всієї наради був виступ голови добровільного спортивного товариства «Заларник» Сили Громобойка. Правда, він дуже стомився, поки зійшов на трибуну, і хвилини три спочивав, витираючи хусткою шию, але відразу прикував увагу слухачів.

— Товариши, — сказав він, ковтнувши води. — На мою думку, однією з причин низьких удаїв є те, що доярки неохоче йдуть в лави спортсменів. Я думаю, що не помилюсь...

Словом, Сила поставив питання гостро — або всі присутні вступлять до спортивного товариства «Заларник», або будуть низькі надої.

Слідом за Громобойком виступив голова райспоживспілки, далі взяв слово електрозварник МТС, потім з'явився на трибуні емтесівський ентомолог. Після його виступу дійшла, нарешті, черга доярок. Але тут Світозар Гусак постукав олівцем по склянці і сказав:

— Я думаю, товариши, що досить наговорились. Записалось чотирнадцять — виступило дев'ять. Хто за? Хто проти? Немає? Від заключного слова відмовляємося.

Після наради директор зайшов до кабінету, дістав план роботи ради МТС і проти слів «нарада передових доярок», замість синьої крапки, поставив червону птичку.

У зоні Хочбийвашівської МТС чекали збільшення надоїв.

О. ВОЛКОВ.

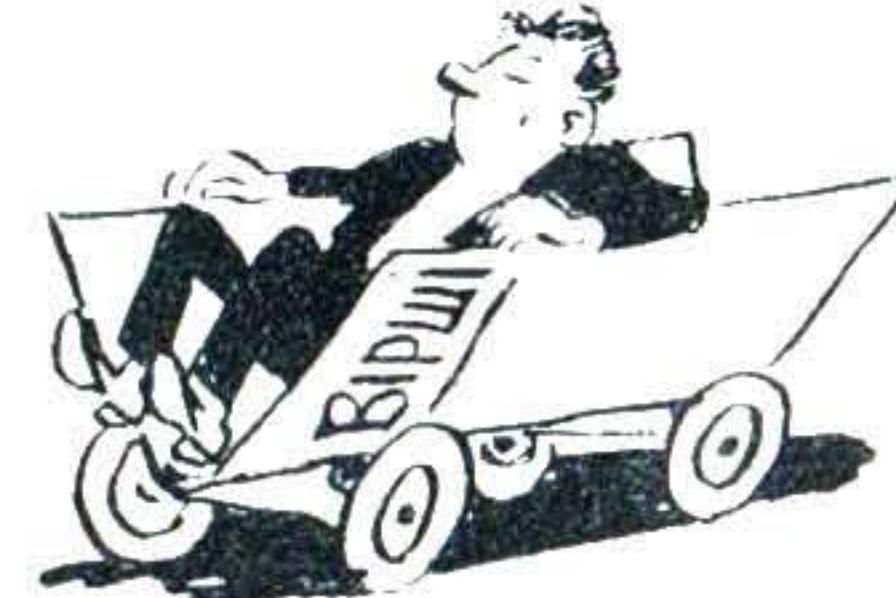
м. Сталіно.

коопературне

ПРОДЕКОГО

1

У нього вірші,— скажем так,—
Літературний порожняк:
До стовертової сторінки
Тебе несе він без зупинки...

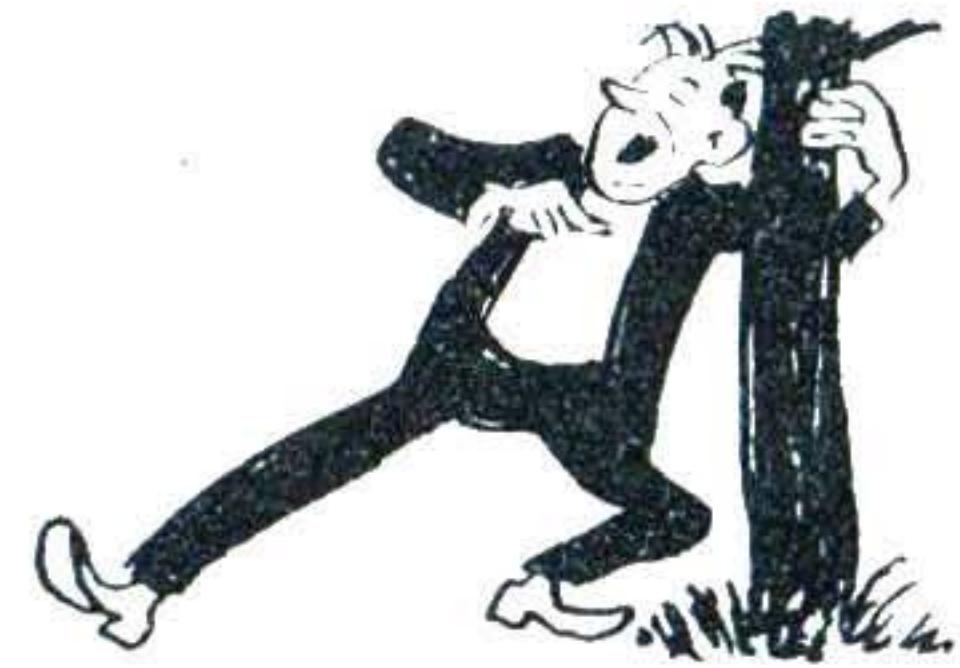
2

— Ну як? — поєт мене спитав
Із помпою великою, —
Вірші мої читав?
— Читав...
Та ледь не став заїкою.

ОДНОМУ САТИРИКОВІ

Поет сатири усмалив,
І заявив народу,
Що продавати «на розлив»
Потрібно тільки воду,
«Нарзан» або, скажімо, сік,
Томатний особливо,
І, для порядку, раз у рік
Холодне свіже пиво.
А вже горілку чи коньяк,—
Того не можна аж ніяк!..

Поет, просунувши в журнал
Свій твір, зрадів надміру,
Спustився з друзями в підваль
І замочив сатири;
По вуха нализався
І дуже задавався...

О. ЖОЛДАК

ГЕТЬ НЕПІСЬМЕННІСТЬ!

Неприємно, але — факт: у Добромильському районі на Дрогобиччині ще не скрізь ліквідовано неписьменність. Детальніше про цей неприємний факт можна дізнатися в районному відділі народної освіти.

Виявляється, є в Доброму одні така установа, де керівник не може прочитати звичайного конторського папірця. Прізвище цього керівника — Вовчик Іван Григорович.

Одергала та установа 40 складометрів дров та 6 тонн вугілля і сплатила за це відповідну суму грошей. Та чомусь вугілля і дрова, за які було заплачено грішми з державної каси, опинилися в сараях самого Вовчика та його підлеглих — Чайківського, Кріль, Кирик та Терешкевича.

Чому ці дрова і вугілля до їхніх сараїв потрапили? Мабуть, тому, що ні Вовчик, ні його підлеглі не змогли прочитати, для кого ті дрова й вугілля купувалися.

Не вдавався Іван Григорович Вовчик до читання і тоді, коли видавав державні гроші на службові відрядження. Нікому цей керівник не відмовляв. Усім платив — і тим, що іздили, і тим, що нікуди не іздили. А коли б заглянув він у командировочні документи, то помітив би, що Чайківський, Кирик та інші його підлеглі частенько одержують командировочні за те, що сумлінно відсиджуються вдома.

Та ні, не заглядав Іван Григорович Вовчик у звітні документи. Неписьменність заважала.

Мабуть, вона ж, ця клята неписьменність, спричинилася до того, що у відомість на зарплату по установі, очолюваній Іваном Григоровичем Вовчиком, потрапило прізвище його хатньої робітниці. А коли б прочитав Іван Григорович відомість, яку давали йому на підпис, то, можливо, викреслив би з неї все зайве.

Читач, певно, дивується, що ж це за установа, якою керує людина, що не вміє прочитати звичайного канцелярського документа? І як це Добромильський районвідділ народної освіти досі ще не спромігся ліквідувати неписьменність у цій дивній установі?

Відповісти на це запитання дуже важко. Бо дивна ця установа і є Добромильський районний відділ народної освіти.

Е. ШАРИКОВА,

Стічними водами Андріянівського спиртозаводу (Дрогобицька область) знищено всю рибу у водоймищах рибгоспу в Комарно.

Мал. К. АГНІТА.

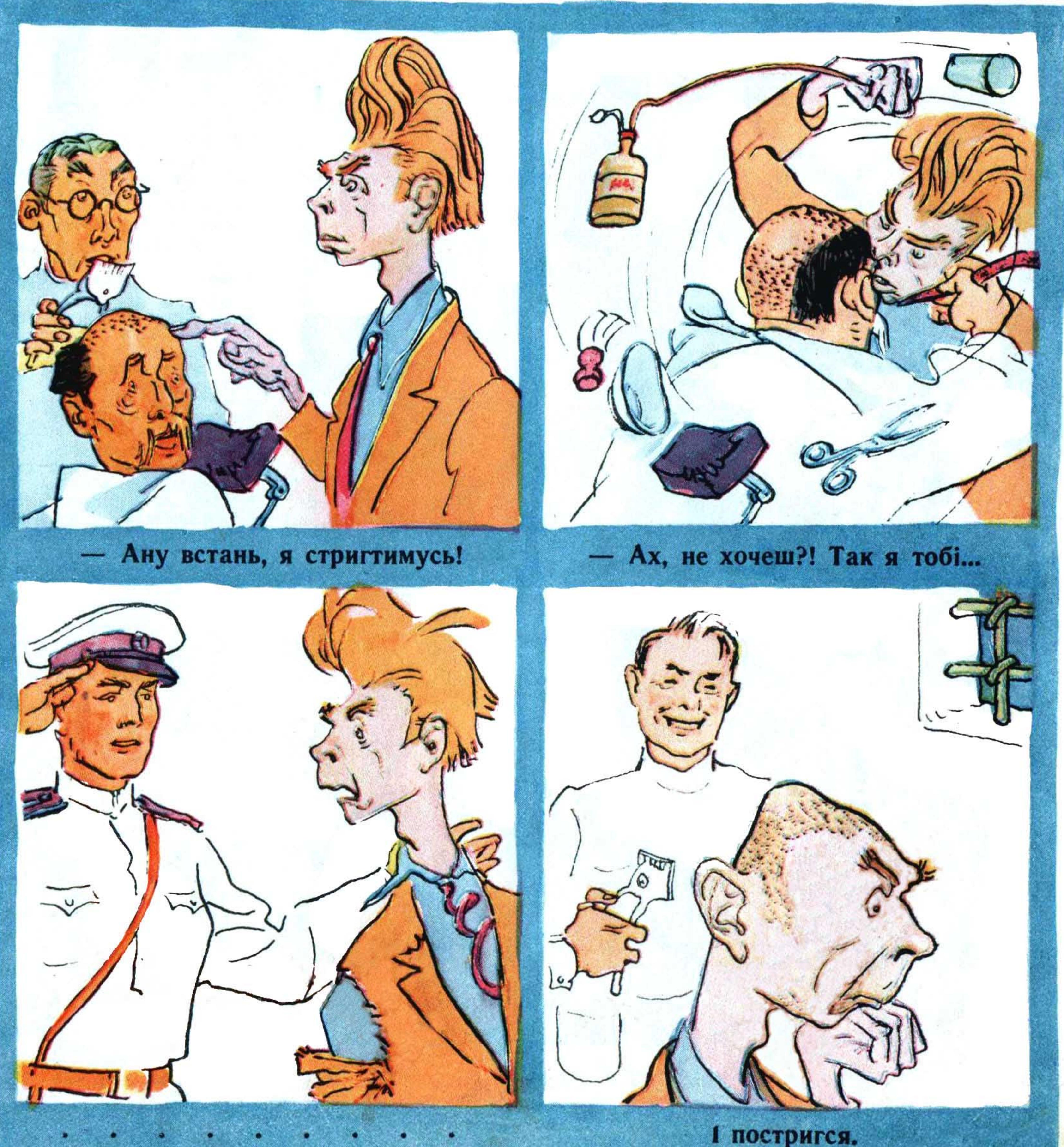

Риба: — Яке щастя! Нарешті, я в чистій воді.

ПОСТРИГСЯ

(Повчальна історія в чотирьох картинках)

Мал. К. ЗАРУБИ.

І постригся.

Англія перетворюється на американську атомну базу.

Мал. БЕ-ША.

Небезпечна позиція британського лева.

Ліхець династії

I

Бог дав, бог взяв — не стало династії, і на цьому можна б закінчити генеалогію. Влада, династії Ніколи й не було, а була вигадка Німецької юродивої. Вигадка почалася і скинулася в часі короткотривалого перебування непрошених німецьких багнетів на Україні, коли підтримуваний ними лакей Павло Скоропадський, «нащадок гетьмана дурного», дуже скоро відав налагодич на п'ятих своїх хазин, утік разом з ними до Німеччини.

Український народ у своїй радянській державі будував заводи, фабрики, залізниці, міста, села, школи, університети, театри — будував соціалізм, а Павло Скоропадський у Німеччині «гетьманів» — все те продавав за що тільки попало: за марки, долари, фунти, франки, лири, вурути Німецький, пате-фуа французький, макарони італійський, гамбургер американський...

Мисля ж істота якось жити, а чим іншим могла займатися, як не своїм фахом? Люди знають, як важко привчити злодія бути чесним або дармода працювати.

Ну, приходить, бувало, в ларьок Скоропадського по Вільгельмштрассе у Берліні товстопузий, безший німецький купець.

— Що продаєте сьогодні по поежжих цінах? — питав.

Продавець без надуми, назадгузь вивчивши рекламу свого краму, бистро репетував:

— Все — всю Україну: Київ, Київське князівство, Харків, Одеса, Чернігів, Полтаву, південне граffство Потоцьких, Білу Церкву, дононське вугілля, Печерську лавру, всі залізниці, всю рибу в Чорному морі, Софіївський собор, Дніпро, запорізькі кавуни, український чорномоз, українське сало...

— Ах, кавуни, сало, чорномоз! Скільки?

— Сало — три марки, кавуни — дві марки, чорномоз — 50 пфенігів...

— Згадай!

Давніні механічна рахівниця...

— А за ось ту дівку — скільки правите?

— За дочку гетьманівну Марію! Вона вже продана графу Монтрезору...

Входить другий товстопузий, безший німецький купець.

— Що-небудь сьогодні подешевше? — питає.

Продавець, як і раніше, рекламиує крам. Коли доходить до останньої трохи товарів, купець кричить:

— Ах, кавуни, сало, чорномоз! Скільки?

— Сало — дві марки, кавуни — одна марка, чорномоз — 25 пфенігів...

Давніні рахівниця.

— А за ось ту дівку — скільки хочете?

— За дочку гетьманівну Елісавету? І вже замовив купець Шпіцель...

Ясновельможний пан гетьман (ЯВП) вів жваній торг: Печерську лавру, Софіївський собор з усіма його золотими верхами, Аскольдову могилу, душі всіх православних і консекцію на банкову систему подарував Ватикану... за визнання його гетьманом вся Україна. Дніпро продав за два фунти лондонській фірмі Джон Бруон енд сонс, яка зразу ж перевезла себе в Темз енд Дніпр шліпін ко. Залізниці — півднівській фірмі Монополі франсез де шмен д'Юркайн... за ящик шампанського. Донбас, все під ним, все в ньому і навколо нього, разом з жителями — старій англійській фірмі Гюз сонс енд грендансонс, за коробку табаки. Кривий Ріг з усіма підприємствами, Запоріжжя, Дніпрогес, право 99 років експлуатувати всі нафтovі запаси України — фірмі Стандарт обіль... за 10 дolarів. Одесу — японці за 15 ін. І якось жив.

Правда, не обійшлося без конкурентів. Петлюра, доки жив, також продавав — заводи, землю, міністерства і посольські чини, людей, Коновальцея тorgував тими ж товарами на всіх ринках світу, а потім, коли його укошокали його ж таки друзі, діло передбав шурин Мельник. Продавці були багаті. Але й дурнів було немало.

Року бокого 1945, коли гітлерівці приходили напут, «ЯВП гетьман» рішив, що прийшов час тікати далі — до Швейцарії, де, звичайно, можна відкрити новий ларьок. І тоді, під час втечі, прийшла йому нічна година: відламок англійської повітряної бомби влучив прямо в раба Павла і він укошокався в бозі близько швейцарського кордону, але ще на рідині німецькій землі.

Це була удар по династії, але не смертельний.

Ін лтд. — торгував тими ж товарами в Лондоні, які батько продавав у Берліні, і служив англійській розвідці — розшифровував депеші агента Мельника, а згодом Бандери.

Ще за життя батька гетьманське чадо дуже ретельно вивчало і пізнавало всі внутрішні таємнини і прикмети змісту різноманітних пляшок в лондонських кабаретах, тавернах, шинках. Експерименти починались, звичайно, за столом, а кінчалися... під столом. Бувало, прибиральніків прібривають каберети чи шинки, а Данило лежить під столом у ламаною українською мовою без пам'яті реве:

— Я ще буду гетьманом України! Аби чорт старого скірше взяв!

Коли же Данило справді успадкував увесь бізнес і став «керманчиком світового гетьманського руху», всі торговельні розмови починали по-діловому:

— Без горілки — нема говірки.

— Скільки за пам'ятник святому Володимиру? — питали скунники чужого металу.

— Одну пляшку горілки, — відповідав діловито Данило.

— А за Донбас?

— Три ящики віскі «Стара Пар».

— А за всю рибу в Чорному морі?

— Бочку вина...

Рік чи два тому Данило, так би сказати, виїшов на «пенсію» — за довічні права включною монополію гонити і продавати горілку на території всієї України англійська фірма погодилася давати «гетьманчу» по одній повній пляшці шотландської віскі «Біла коняка» кожного дня аж до його смерті. Але на цьому вигравала фірма: на початку цього ж таї року бокого 1957 «ЯВП гетьманчик»... згорів.

III

З того світу доходять чутки до буржуазного світу, що Данило має можливість потрапити пробою в рай, але потрапив у пекло з своєї власної волі. Було це какужу так:

— Гей, хто там, одчиняй! — стукаючи в райську браму, п'яно гукав Данило. — Та поспішай — я п'яний хочу!

— Ти хто будеш і чого хочеш? — считав за-сплати св. Петро.

— Гетьманчик Данило, син Павла, керманчик світового гетьманського руху, до ряю хочу — батька. Та скірше подай повну пляшку «Білої коняки».

— Твій батько в пеклі, — сказав св. Петро. — А в ряю горілки не дають. Тильки в пеклі...

Той імені до пекла! До чorta з раем... Тоді імені до пекла! Тоді імені до пекла!... Той, які він, — засміяний, засміяний, засміяний. Захмілься різним. Каїзер Вільгельм, наприклад, пилиав звідти окропом. Павло Скоропадський, який чистив каїзові чоботи — язицом. Дуже багато п'яних монархів сиділи в кип'ячі смолі. Карл Гогенцолерн-Лупуску, колишній король Румунії, через свою характерну западливість на цьому світі согався то вперед, то назад по розпечених великих цяях, голим животом. Було багато й такого: зчепляться два королі і ведуть великий бій — відрізують один одному носи й вуха, виколюють очі, випускають тельбухи, розчавлюють голови. Нічого не сміяє.

— Ти чим хочеш бути? — спітав Данила старшій чорт.

— Чопарем!

— Добре. Будеш п'яти, але знай — твоя карта: будеш п'яти і не будеш п'яного протягом тисячі років.

Це була жорстока кара.

IV

Смерть Данила Скоропадського викликала велику паніку серед жиївих гетьманчиків, сущих на світі буржуазного світу. Адже це був кінець династії, бо Данило помер без нащадків, цих гетьманчиків, небагато: що-тисячі Англії, дватисячі Франції, три-чотири у США, півтора-рівнін на дні грунту Канади, найбільше, бо ак' п'ять, у французькій Іспанії, один в Австралії, несподівано по одному на Формозі і в Сеулі... Що з ними буде? Як же їм жити? Хто буде тортугами Україною на смітниковых ринках західного світу?

Довго не думали, комусь блиснула ідея: а хіба жиївих прикладів монархінъ-жіночок немає? Хіба Насти не була колись справжнім геть-

маном? Була. Чому ж тоді не може бути, скажім, Марія Моне.

Недавно живі трупи опублікували «Звернення П Світості Гетьманівни Марії, Верховної Керманички Гетьманського Руху, до всіх і розсіяних сущих гетьманчиків». Зміст цього звернення ззвучить так, немов би його написав з допомогою свого дурного батька і прислав з пекла Данило.

Наприклад:

«Всесвітній Року Бокого 1957, дня 23 лютого покликав до Себе нашого любого Брата Гетьмана Данила і одночасно своєю волено послали на мої слабі рамена триний Об'язаній Обор'язаній рівнині випливав з віконномого історичного Чину Батька моого, Гетьмана Павла. Його же Актів про діловість Гетьманської влади та порядку. Правоверемства в нашому Роді! на принципі Старшинства, на підставі яких Я, як наїстара в Роді Скоропадських, перебрався дні 24 лютого, Року Бокого 1957, усі наслідні права і обов'язки, що з Історії і цих Актів випливали, а тим самим і Верховне Керівництво Гетьманським Рухом...

Організованих Гетьманчиків кличу не зражуватись съгдійніми звуженими династичними можливостями, бо Бог милостивий і все в його волі...»

І так далі, і тому подібне, а під тим усім: «Марія Скоропадська Монтерезор», потім дата і природний додаток: «На чужині».

* * *

Коли один з усопших «у розсіянні сущих» гетьманчиків прибув з чорговим конвоям до пекла і дав перечитати «звернення» Данилові, той так розгрозголосив, що наєві чорти здиувалися.

— Сміх у пеклі? Цікаво. Тут жанди надто сумні, — подумав старший чорт. — За велетнів велетнів, — сказав він Данилові, — можеш від тепер пити і п'янити...

— Батьку, чуєш? — кричав Данило. — Марія продовжує наше гетьманське діло. Навчилася бізнесу не гірше нас. Продає і торгує!

Очі кайзерівського лакея на хвилину заблікли.

— А як там народ на Україні? — спітав він новоприбулого.

— Народ! Що народ... Буде, камнут, та готується до відзначення 40-х роковин Радянської влади... Старі забули, а молоді навіть нічого не знають про ваш рід...

Очі старого лакея зразу ж помутнили і він вернувся чистити каїзові чоботи — своїм язиком.

— Ти чим хочеш бути? — спітав Данила старшій чорт.

— Чопарем!

— Добре. Будеш п'яти, але знай — твоя карта: будеш п'яти і не будеш п'яного протягом тисячі років.

Це була жорстока кара.

— Ти чим хочеш бути? — спітав Данила старшій чорт.

— Чопарем!

— Добре. Будеш п'яти, але знай — твоя карта: будеш п'яти і не будеш п'яного протягом тисячі років.

Це була жорстока кара.

— Ти чим хочеш бути? — спітав Данила старшій чорт.

— Чопарем!

— Добре. Будеш п'яти, але знай — твоя карта: будеш п'яти і не будеш п'яного протягом тисячі років.

Це була жорстока кара.

— Ти чим хочеш бути? — спітав Данила старшій

Виставка ШИРНЕТРЕБА

НІ ГРИ, НІ ПОКРИШКИ!..

Починаємо репортаж про одну вельми оригінальну зустріч з волейболом. Гравці — вже на місцях, суддя — на висоті свого становища. Подача — і... вигук розчарування:

— Заміна подачі.

Знову — свисток. Знову — подача. І знову — таке ж розчарування:

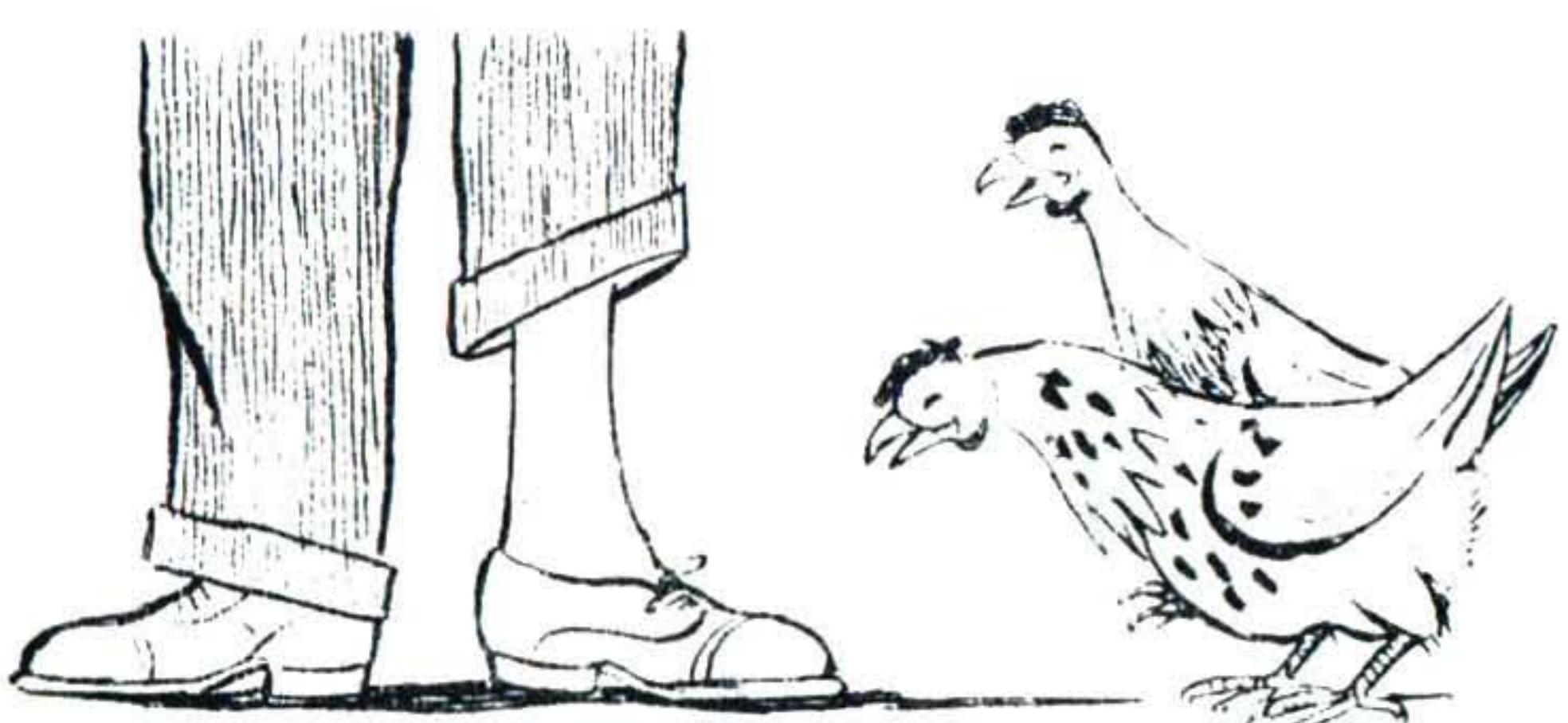
— Заміна...

Гра триває. Вона, між іншим, може тривати так без кінця і краю, бо волейболісти грають м'ячем, покришка якого щохвилини потребує заміни. Це досить своєрідна покришка. Вона надзвичайно болісно реагує на те, що м'яч надувають. Коли ж, — боронь боже, — по м'ячу ще й ударят, покришка від обурення буквально розривається на шматки.

Какуть, що на Одеській галантерейній фабриці (директор т. Ткачук) ці покришки роблять, граючись...

За таку гру треба виводити з поля!

ЗАГАДКА

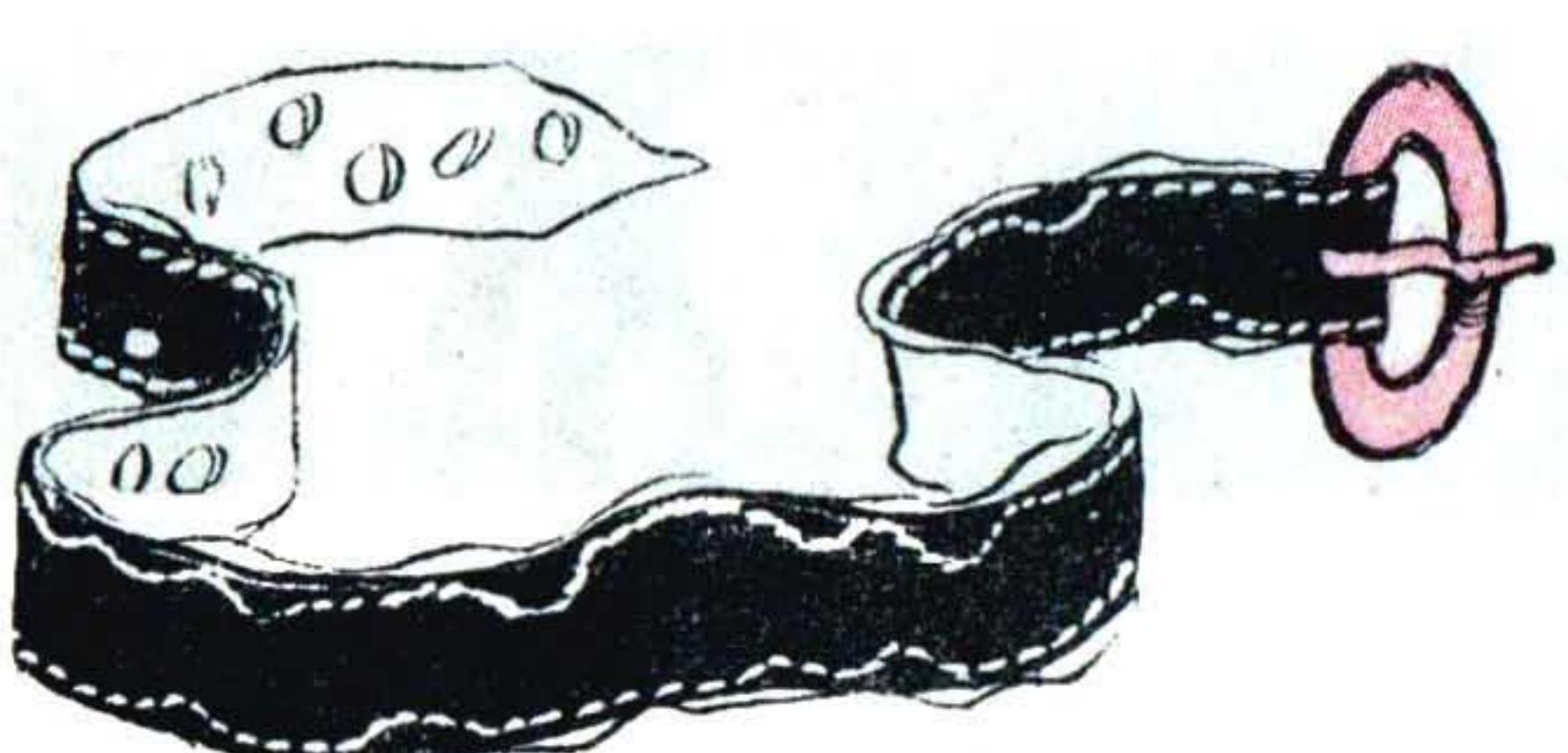
Що воно таке: не штани, не сорочка — сміху повна бочка?

В. Прокопенко із с. Луківки, Катеринопільського району на Черкащині, надіслав нам таку відповідь:

«Торік, пише він, придбав я сорочку, пошиту на Шполянському райпромкомбінаті. Рукава у сорочки були неоднакові. Коли я одягнув її, з мене сміялися, всі кури на селі. Цього року дідко спокусив мене купити собі штани виробництва того ж таки райпромкомбінату. Натягнув, аж гульк у них одна холода коротша на 10 сантиметрів. Понажися в таких штанах, то кури такий сміх здіймуть, що хоч із села тікай.

Замість того, щоб зняти на сміх директора Шполянського райпромкомбінату т. Зільберварга, що випускає для широкого вживання клоунську уніформу, кури сміються з мене. Сказано — дурна птиця!»

ЗИГЗАГ

Кому — що... Одним подобаються красуні із зачісками «кобилячий хвіст», іншим — стрижени «під хлопчика»... А от нам, грішним, ще не на брид отої «старомодний», але мілій серцю образ дівчини, у якої «руса коса — до пояса, в косі — лента голуба».

Оце недавно зустрілося нам таке ніжне створіння: коса у створіння — як коса, лента —

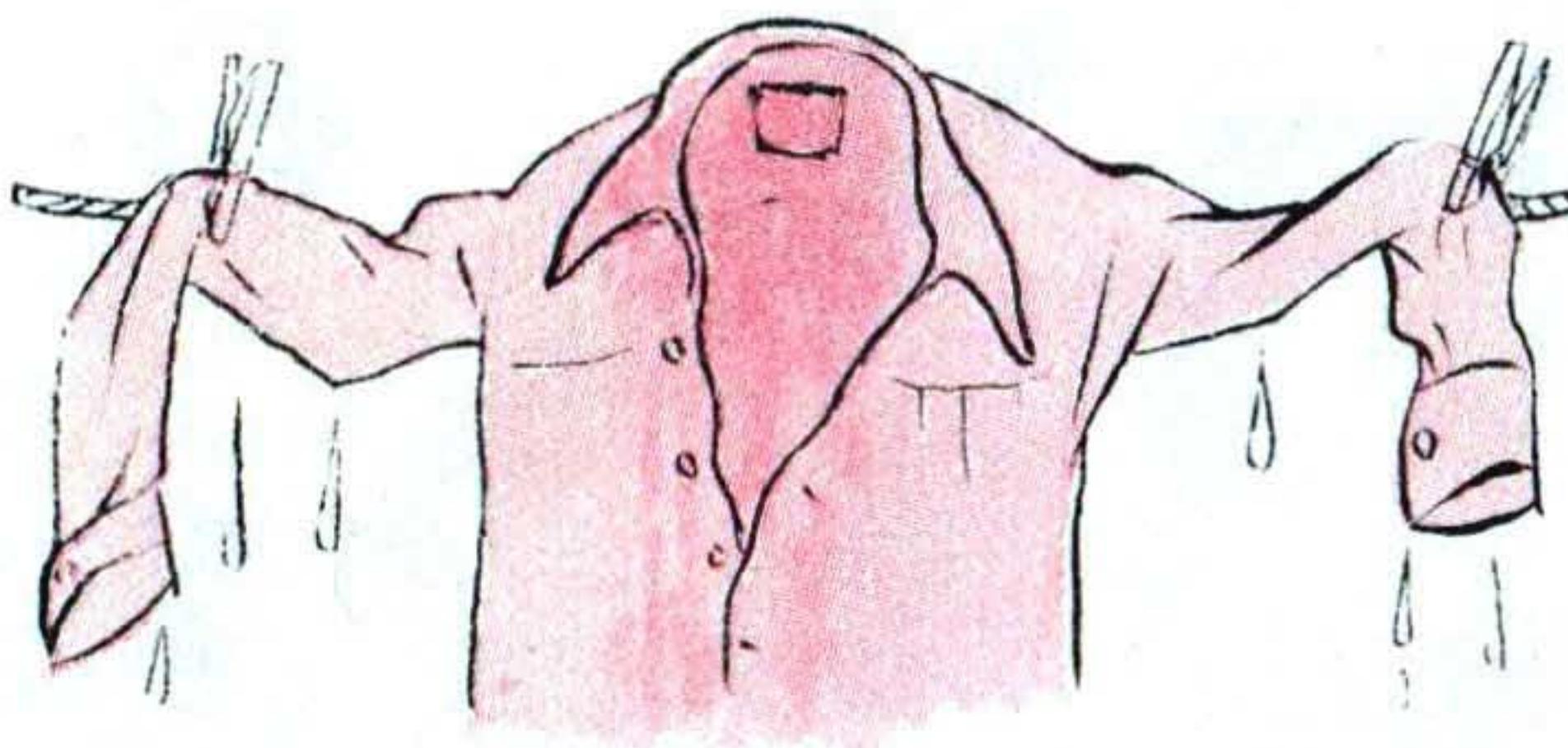
як лента, а от пояс... Пояс, — одверто скажено, — на цій дівчині нам дуже не сподобався.

По-перше, тому, що сам він чорний, а з-під нього виглядає біла підкладка. По-друге, пропстрочений цей пояс абиак — де навкіс, де зигзагом, і майже ніде — рівно. По-третє, строчку чомусь на однім боці зроблено, як кажуть кравці, в обріз, а на другім — в загин. І, по-четверте, дірки в поясі теж пробиті за відомим бракоробським рецептом: косо, криво, аби — живо...

Виробляє ці текстовінітові жіночі пояса київська артіль ім. Шевченка, у якій за голову править Михайло Васильович Ліляк.

Цей голова, як бачите, якого хочете партача за пояс заткне!

БЕЗ ЧЕСТИ СЛАВА

Ні, про верхню чоловічу сорочку з маркою Берегівської (на Закарпатті) швейної фабрики лихого слова не скажеш. І фасоном бере, і коловором, і якістю матеріалу...

Кругом, як кажуть, хороша.

Жаль тільки, що хорошою вона буває тільки до першого прання. А тільки-но сорочку опустиш у воду, вона починає густо червоніти. Червоніє через те, що з нею нечесно пожартували керівники підприємства: підшили до коміра фабричну марку, надруковану лінлючою фарбою.

Отак берегівські швейники дбають про честь своєї фабричної марки. Честі — небагато, зате слави — на всю республіку!

НЕ КАЗКА

У Мухи Цокотухи були іменини. З усіх усюд прилетіли-прискакали до неї кузьки-комашки з подарунками. Бджілка Мусі меду принесла, бляшкі — панчішки нейлонові. А Комар-Дудар приволік Мусі цілий від липких муҳоловів. Муха Цокотуха, як побачила той подарунок, ойкнула і знепритомніла. Сполошився Комар-Дудар, лопухом муху обмахує, росою на Муху бризкає. Ледве привів її до пам'яті.

— Геть бридкий! — розгнівалася на Комара Муха Цокотуха. — Як ти смів мені такий жахливий подарунок привозити? Віку вворотити мені хочеш??!

Упав Комар навколошки.

— Мушко-любко! — кричить. — Та хіба це муҳолові? Це — килими! Вішай їх на стіни, стели на підлозі, танцю на них — не бійся. Вони зовсім не липкі. Харківська артіль «Коопхімпром» їх спеціально до твоїх іменин випустила!

Розіслав Комар-Дудар харківські «липкі муҳолові» і пішов з Мухою Цокотухою і всіма кузьками-комашками метелицю на них чесати. Чешуть і голову правління артілі т. Пономаренка славлять, за нелипкі «липучки» дякують та дзижчат-виспівують:

— Гей, тупнемо —
Не прилипнемо,
За здоров'я бракоробів
Іще вип'ємо!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Спочатку у нас все йшло, як у тій пісні: «Через річеньку, через биструю, подай рученьку, подай другу».

Першу подала рученьку адміністрація одного заводу, другу — іншого, і так у дві руки ще в 1944 році через річку Кальчик збудували тимчасовий місток. Робітники Жданова щодня ходять цим містком. Але він уже давно відслужив своє. Треба будувати новий.

Про будівництво нового містка через річку Кальчик було навіть записано спеціальний пункт у колективному договорі на 1954 рік.

На цьому пісня закінчилась. Почалася проза. З пісні, як відомо, слова не викинеш. А з колективного договору заводська адміністрація умудрилася викинути цілий пункт.

Замість рученьки ми з того часу бачимо тільки канцелярську ручку, яка строчить обіцянки...

• Н. ПОХАЙ,
робітник заводу ім. Ліляка,

м. Жданов,
Сталінської області.

ХОЧ КЛОЧЧЯ, ХОЧ БАВОВНА...

Є такий жарт народний:

— Хот клоччя, хот вовна — аби кишка повна!

Для Укрбавовнпрому варто було б цей жарт віправити так:

— Хот клоччя, хот бавовна — аби графа повна!

Надіслав цей главк на підпорядкованій йому одеські фабрики дві чудернацькі цидули. Одній фабриці главк пропонує передказати в місцеве відділення банку 300 тисяч карбованців від численнів від прибутків «в такі строки: 600 тисяч карбованців... Термін — 13 квітня 1957 року». Другій фабриці главк пропонує внести в бюджет 6 мільйонів карбованців, а нижче «розшифровує», що виплатити належить лише... 600 тис. карбованців.

Зазначені в цидулах строки давно минули, але ні на фабриках, ні в облінвідділі досі не вдалося розібратися в писанині Укрбавовнпрому.

Що то значить ділом керувати з високою хати, яка стоїть у дуже віддаленому краї: за півхиляни на цілий рік можна накрутити плутанини...

Ф. АНИСИМОВ,
начальник відділу держприбутків
Одеського облінвідділу.

ОЧИСНИЙ АКТ

У місті Лубнах, Полтавської області, великий попит на протигази. Мешканці вулиць Чехова, Ватутіна, Перемоги, Камінно-Потоцької, Чапаєва і Ярської за всяку ціну хочуть придати протигази.

Шукають вони їх тому, що не можуть дихати. А не дає їм дихати маслозавод.

Років чотири тому Березанське будівельне управління № 2 за проектом Київського «Діпромашу» спорудило на заводі очисний пункт. Пункт збудували якось так хитро, що вода в ньому не очищається, а, заповнивши резервуари, виливається через край. У яру утворилося постійне джерело, яке й отрює повітря. Зіпсована вода дійшла до колгоспного ставка. Риба загинула. Ставок довелось осушити.

Раніше на схилах балки люди відпочивали, а тепер і носа туди ніхто не потикає. І до кого тільки не зверталися мешканці тих вулиць, які прилягають до «загазованої» балки, — нічого не допомогло.

А що ж допоможе, коли директор маслозаводу т. Қапай правдою і неправдою добився того, що комісія і санінспекція написали в акті: очисна споруда цілком придатна для експлуатації.

От би й поселити Қапая біля неї. І комісію з санінспекцією разом із ним. Хай би нюхали ту «придатну до експлуатації» очисну споруду.

Удосконалення марнотратства

Чутки про те, що на Одеській взуттєвій фабриці № 2 не дбають про запровадження найновішої техніки, нічим не вправдані. Навпаки. Там уже так вперед рушили, що тільки держися!

На службу виробництву в Одесі покликано бензиновий мотор і то лише той, що в небі шугає. Не вірите?.. Тоді спійтайте на фабриці, яким способом туди доставляють розкроєні картонні коробки. Гадаєте — поїздом чи пароплавом? Овва! Літаком!

Так-таки і шугають літаки з Києва на Одесу — тільки вітер свистить. То дарма, що кілограм картону для коробок коштує 1 крб. 30 копійок, а за авіаперевезення платиться по 2 крб. 10 копійок за кілограм. Зате ж найновіша техніка транспортування!

Таке технічне удосконалення різко позначається на заводській касі — вона щороку легшає на 100 тисяч карбованців.

Що й казати, — високого польоту хазяїни зібралися на тій фабриці взуттєвій.

Г. АЛТУХОВ.

ХІДІВЩАЙНІ ПРИГОДИ

УБИТО віру в те, що коли-небудь в артілі ім. Кірова (Уланівський район на Вінниччині) буде механізовано подачу води на тваринницькі ферми. Одержані 72 тисячі карбованців і виконавши лише частину робіт, дирекція Вижницької МТС (директор т. Голуб) зовсім забула дорогу до цього колгоспу.

УПАВ З НЕБА хтось із керівних торговельних працівників м. Суми. Підвівши, він розпорядився будувати для селища робітників суперфосфатного комбінату базарну площадку серед степу широкого, подалі від людей і під'їзних шляхів. Вдячні робітники бігають тепер на базар за кілька кілометрів аж у Суми.

УТЕКЛИ ТРИ СТАВКИ з міста Ічні (Чернігівщина), шукаючи господарів, які більш дбайливо, ніж керівники Ічнянського спиртозаводу, доглядають греблі.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Чи доводилося тобі бувати на станції Липовець, Одеско-Кишинівської залізниці! Якщо ні, то прийдь обов'язково. А приїхавши, не дивуйся, коли теплого літнього дня побачиш тут землю у білому вбрани. Не лякайся, коли біла хуртовина закріє небо. Знай, що то не сніг летить, а папір, зданий на повторну переробку. Тисячі тонн паперової макулатури лежать на станції, ждучи, поки їх одвезуть на фабрику. Та навряд чи й половина цього добра потрапить туди, бо куди ретельніше ніж залізничники, господарює на станційних складах вітер.

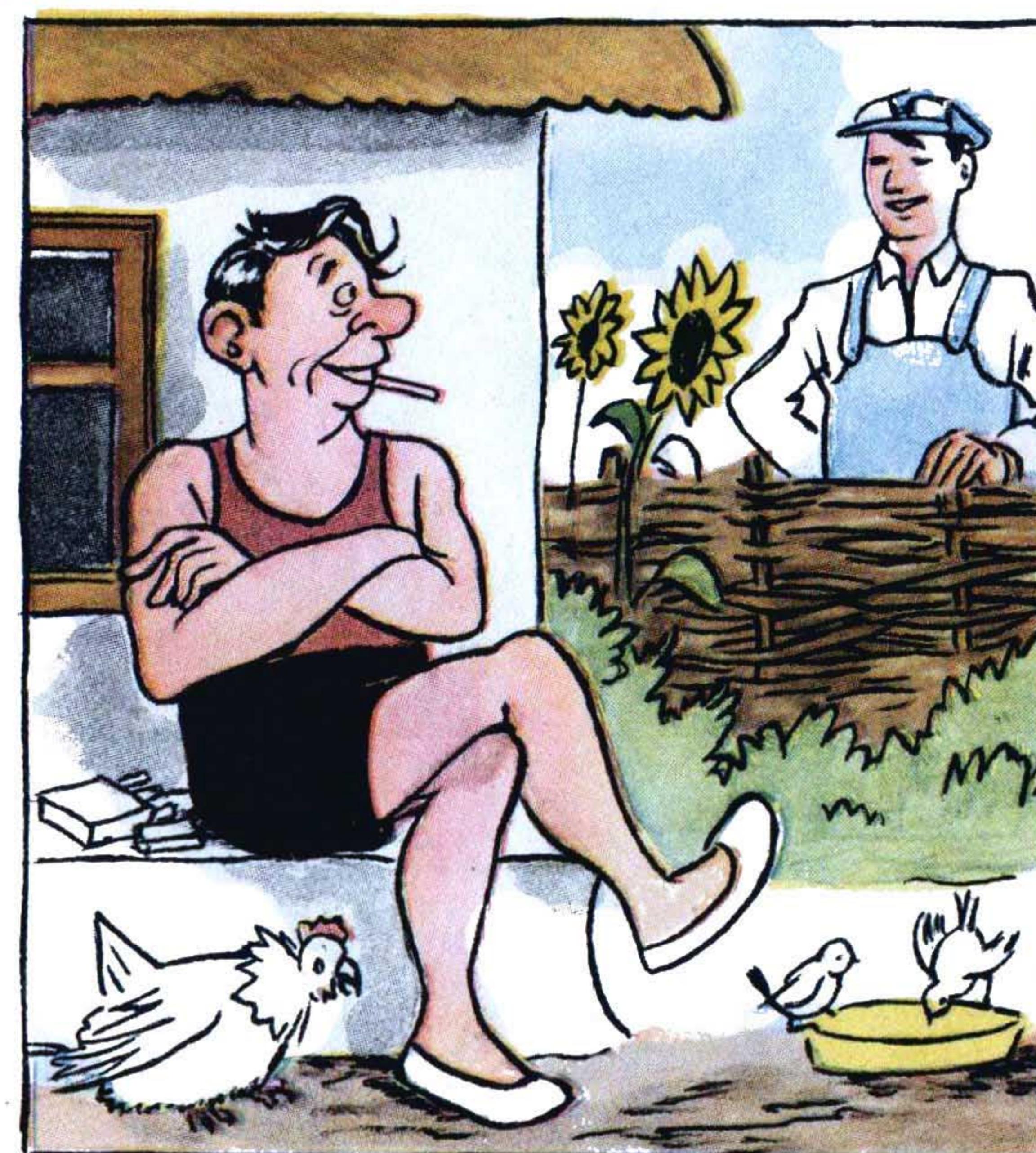
Чортів вітер!

Підрахуй, Перче, скільки шкоди уже завдав цей вітер державі, і поінформуй про це начальника станції Липовець.

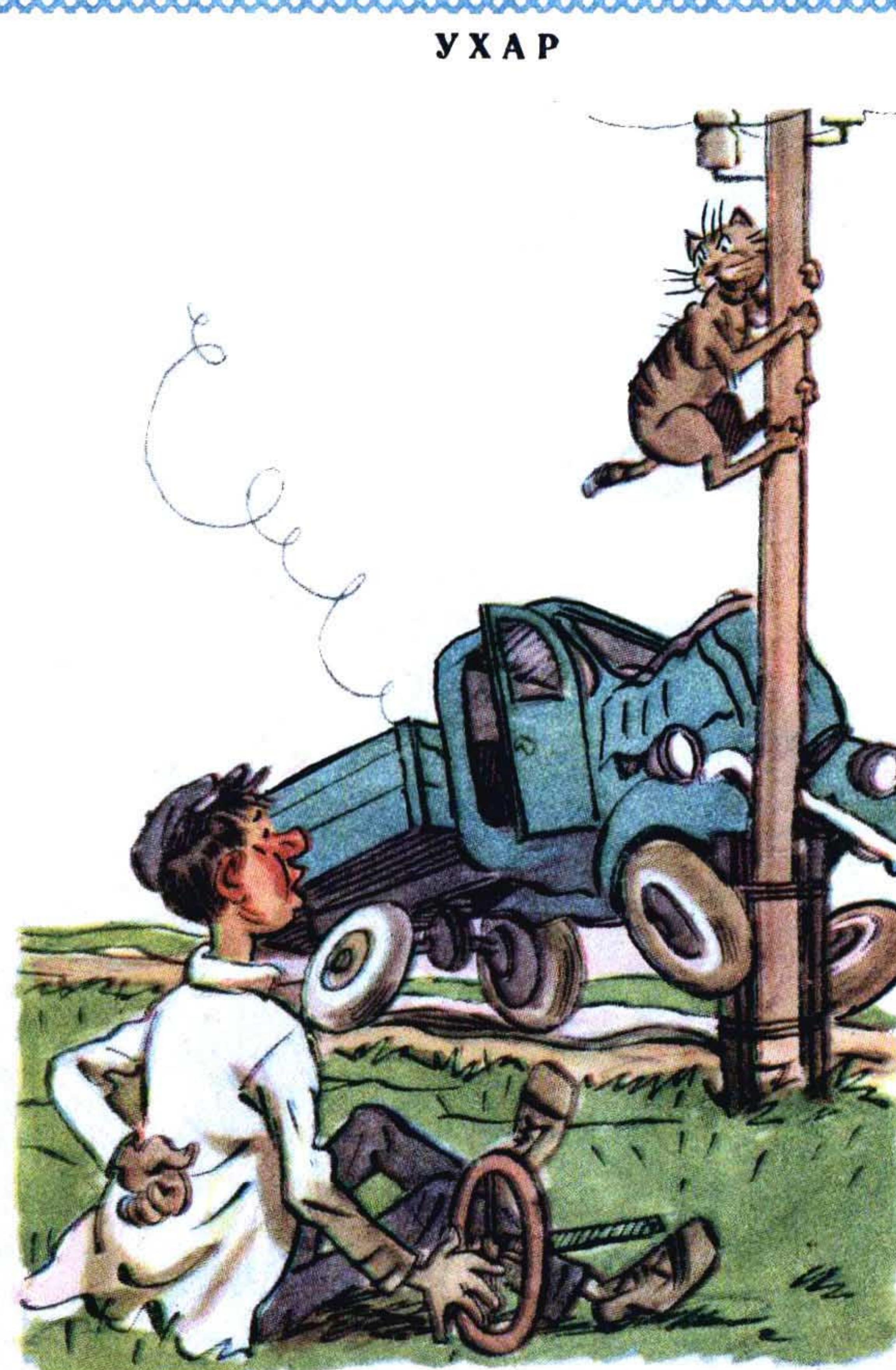
А. ВЕРЖАНОВСЬКИЙ,
заступник директора Уманського с.-г. інституту.

Редакція випустила в світ нову, 25-у серію карикатур для ілюстрування стінгазет колгоспів, МТС і радгоспів.

Нижче друкуємо кілька малюнків з цієї серії.

— Ти чому байдики б'еш?
— А моя жінка за двох працює...

— Ага, будеш дорогу перебігати!

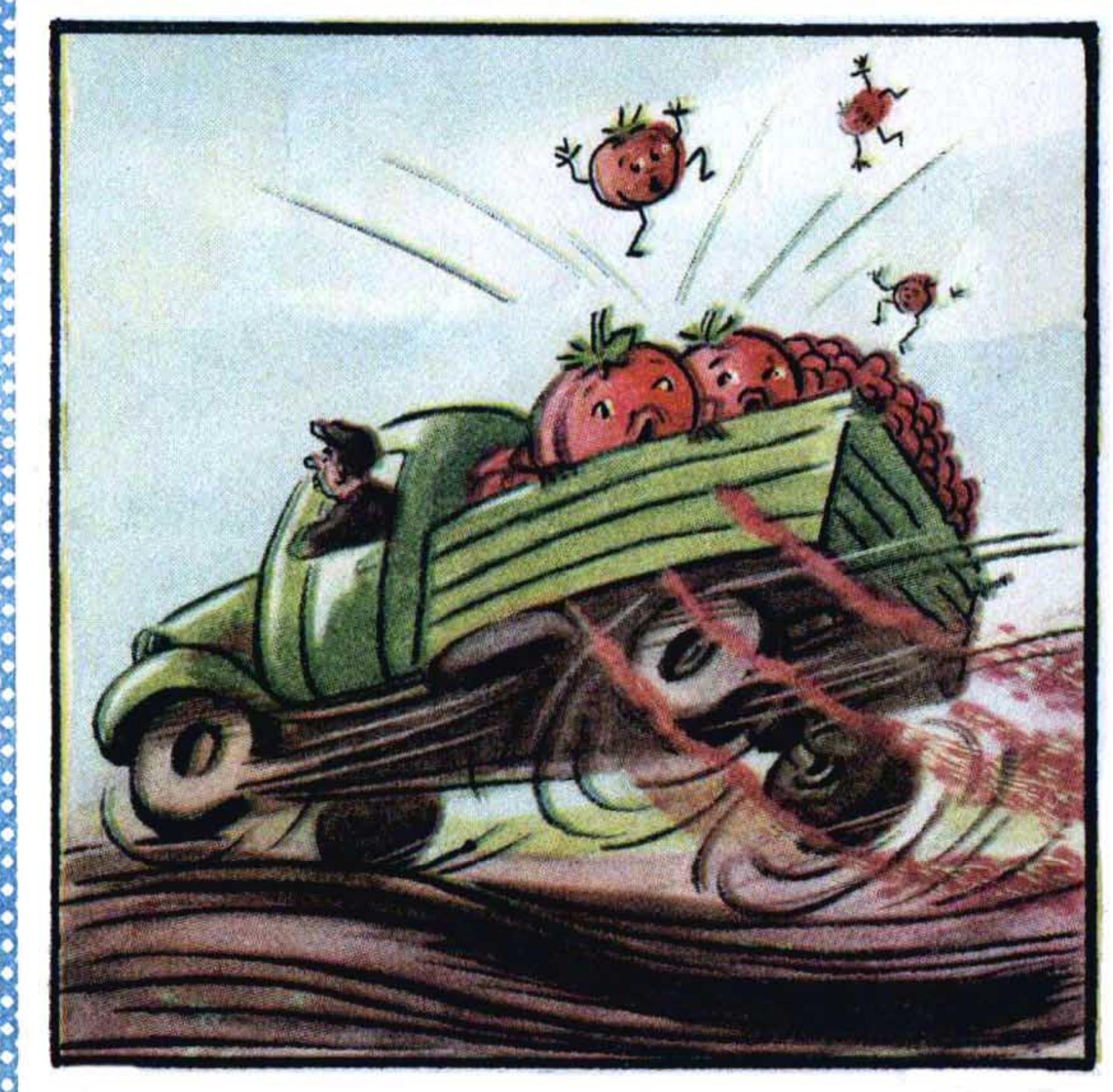
МАМИНА ДОНАЯ

Ця мамина дона
Зледаща трошки:
Вона в поле виходить
Тільки по волошки.

Як грім загримів...

Помідори: — Ця дорога останні соки з нас вип'є.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Друже ти мій зелений!..

ЗДІВАННИЙ ГОЛОВА

Про т. Савощенка — голову профспілкового комітету шляхового будівельного управління № 8 (м. Глухів, Сумської області) не скажеш, що він керує «взагалі і в цілому». Навпаки, діяльність Савощенка може служити зразком конкретності і глибокого проникнення в суть справи.

Що треба зробити, коли, приміром, якесь профспілкова організація вчасно не використала надану в її розпорядження путівку в будинок відпочинку? Слід, мабуть, виявити винуватця і притягти його до відповідальності. Так, певно, вирішила б людина, яка звикла до звичайного керівництва. Але не так діє Савощенко. В офіційному листі, адресованому місцевому, він пише:

«Як це Ви прошляпили путівку... Куди я її тепер увіткну. От будете платити 300 крб. за путівку... На крайній випадок зробіть так: складіть акт про те, що, наприклад, Іванов Іван Іванович (але прізвище візьміть реальне з ваших робітників або службовців) одержав путівку і захворів... Крім того, за рішенням місцевому надайте цій удаваній людині одноразову грошову допомогу... Всі ці документи висилайте мені...»

Так спрітний Савощенко довів техніку керівництва до меж фантастики. Деяким профспілковим активістам починає навіть здаватися, що у них не справжній, а «удаваний» голова.

Посіяла огірочки...

СЕРЕД КОПАЛИН

Недавно Житомирське 15-те будівельно-монтажне управління тресту «Укрсантехмонтаж» одержало такого листа:

Сцільку упорядочені проїздами розкопок траншеї по укладці підземних комунікацій по улицам города, которые принял хаотический характер, что повлекло за собой естественный проїзд по проезжей части улиц для автотранспорта и пешеходов, что в условиях города совершенно недопустимо.

На основании решения Горисполкома № 5 от 13/VI-1956 городской отдел коммунального хозяйства категорически запрашает без письменного разрешения со стороны городского отдела не производить.

В случае дальнейшего нарушения виновные будут привлекаться к административной ответственности.

Заведующий городским отделом
КОММУНАЛЬНОГО ХОЗЯЙСТВА
А. Заузолков

Цим документом завімськкомунгоспом т. Заузолков незаперечно доводить, що безглазда писанина в комунгоспі «приняла хаотический характер... что в условиях города совершенно недопустимо», бо вона, одверто кажучи, ні к селу, ні к городу.

НОВЕ В СУСПІЛЬСТВОЗНАВСТВІ

Досі ми знали п'ять суспільно-економічних формаций: первісно-общинну, рабовласницьку, феодальну, капіталістичну й комуністичну.

Тепер, як бачите, з'явилося ще чотири формациї.

14. Наукове суспільство невропатологів та психіатрів.
Голова — засл. діяч науки, проф. Б. І. Шарапов.
15. Наукове суспільство терапевтів.
Голова — засл. діяч науки, проф. М. А. Ясиновський.
16. Наукове суспільство отолінгологів.
Голова — проф. Л. А. Заріцький.
17. Наукове суспільство курортологів та бальнеологів.
Голова — проф. М. С. Бєленський.

Честь відкриття цих нових «суспільств» належить Одеському будинку вчених, відбиток з календарного плану якого ми тут навели.

Поздоровлення й привітання просимо адресувати директорові будинку т. Зданевич.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти знаєш, що таке гудзик?

Навряд чи знаєш... Навряд чи знаєш, якого лиха може він наробити, скільки клопоту може завдати.

Наприкінці минулого року за вказівкою «Укрхімпрому» Сімферопольська галантерейна фабрика почала виготовляти гудзики з емульсійного порошку і наробила їх за короткий час тисячу тисяч штук з величезним гаком.

Що з тими гудзиками робити? Ясно, продавати треба. Але... ось уже майже півроку у главку думають та мудрють, ніяк не можуть на ті гудзики роздрібні ціни встановити. Тимчасом фабрика буквально засипалась гудзиками, у велику фінансову скрутку потрапила.

Знайди, Перче, у тому главку «хіміків» від яких залежить вирішення цієї справи, та смікни їх за комірі, щоб аж гудзики посыпалися. З такими нічого «галантерейничати»!

• П. МАНИК
• ТЕРЧ

Мал. К. ЗАРУБІ.

— Що вона тут робить? Вона ж закінчила геологічний факультет!

— Як що? Шукає в отих надрах дорогоцінні метали і каміння.

Бережанські мрійнику

Чудове озеро у Бережанах на Тернопільщині. Особливо прекрасне воно тоді, коли над ним ясно сяє сонце, а навколо зелень весела бує. Вийдуть, буває, до того озера товариш Любинський — голова міськвионкому і його товариші по роботі, постають на березі і прицмокують язиками та ахають:

— Ах, яка краса!
— Ах, яка природа!

А товариш Любинський складе, буває, руки на грудях і фантазує:

— От добре було б човником по озеру поплавати, під білими вітрилами погуляти: «Білі парус одиночий»... Чудово сказано!

— Так то ж про море сказано, — зітхне хтось поруч.

А голова резонно зауважує:

— То нічого. Наше озеро теж широке, як море. От якби побудувати водну станцію тут та купальні...

Отак, буває, побалакають господарі міста, помріють, пофантазують та й розійдуться, кому куди треба. Іхне діло помріяти, а там хай хоч і трава не росте.

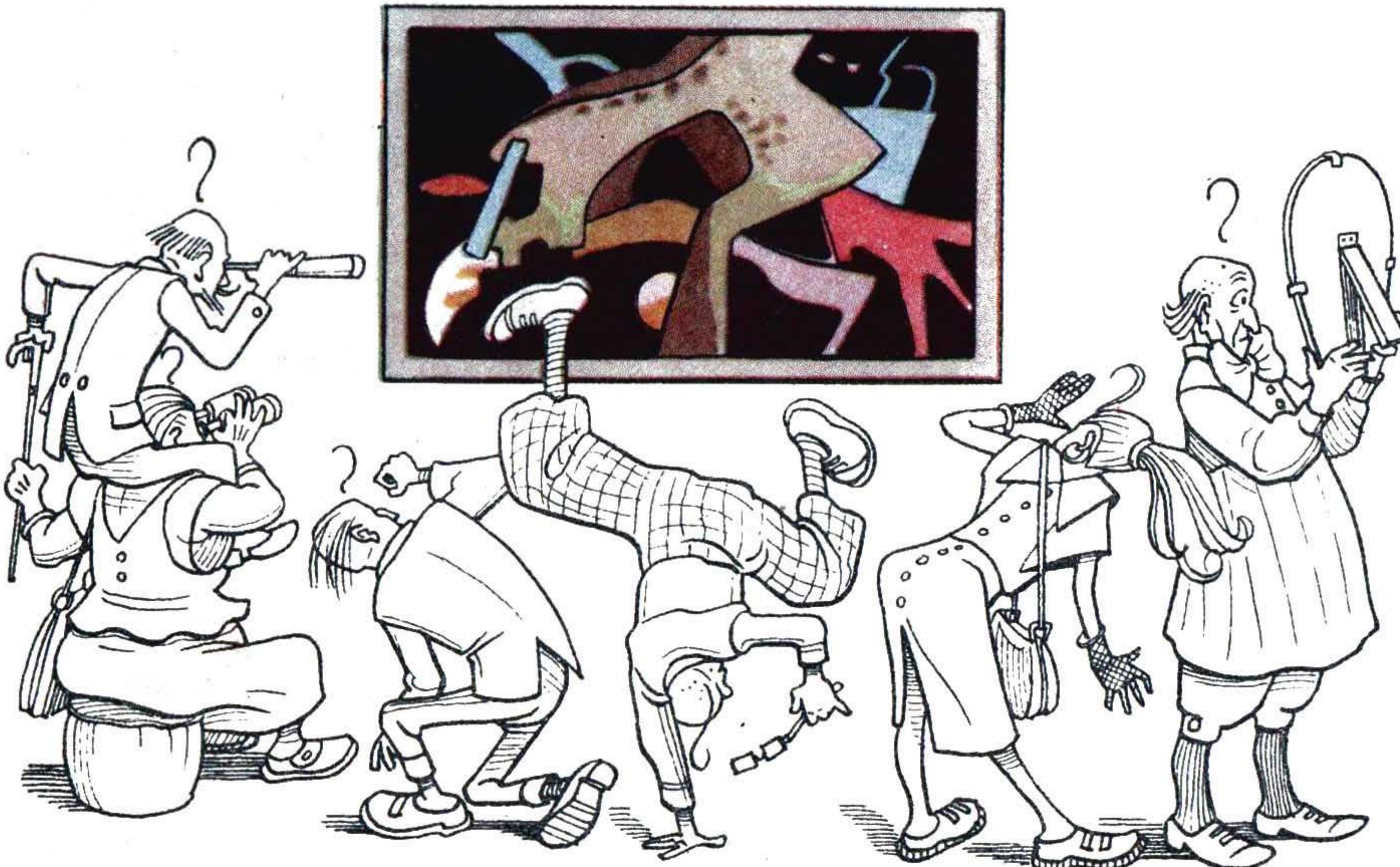
Але трава росте. Озеро замулюється, заростає, жабуриням обкутується. Щодалі неприступнішими стають береги, вже й скрапити не кожен рискне.

Ой, може статись, що нічим буде в Бережанах любуватись!

Г. МАКСЮТИН.

У МУЗЕЇ СУЧАСНОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ЖИВОПИСУ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Бач, яка кака намальована! (М. Гоголь).

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

Журнал «Перець» № 14 (361) (на українському языку).

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІНИК.

БФ 11757.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Підписано до друку 10.VII.1957 р.

Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Зам. 3526. Тираж 175.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

Жертва моди.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Читачі Перця написали редакції про те, що лісник Ярмолинецького лісгоспу (Хмельниччина) Цап Г. С. перевищує надані йому права.

Виконуючий обов'язки прокурора Віньковецького району т. Матковський, який розслідував цю справу, повідомив редакцію, що вироком народного суду Цапа Г. С. засуджено до одного року примусових робіт.

★ У листі, що надійшов до редакції, повідомляється про те, що працівники Висунського ССТ (Березнеговатський район) приховують від пайовиків різні товари.

Миколаївська облспоживспілка повідомила, що рішенням зборів уповноважених пайовиків голову ССТ Кедровського І. К. з роботи знято, а завідуючу сльмагом Самолєнко та продавця Левченко суворо попереджено.

★ Виконком Димерської райради (Київщина) довго не відповідав на скаргу, яку редакція надіслала туди для вживтя заходів.

Як повідомив секретар Димерського райкому партії т. Шкуро, за несумісне ставлення до розгляду заявлень та скарг трудящих на працівника райвиконкому Демчука В. П., якому було доручено розглянути скаргу, накладено стягнення.

★ До редакції надійшов лист про те, що директор Нововолинської автобази Мамут В. І. (Волинська обл.) видає своїй матері фіктивні довідки та «копії» документів, що дало їй змогу незаконно одержувати пенсію.

Прокурор Іванівського району т. Назаров розслідував цю справу і повідомив, що факти повністю ствердились. Бюро райкому партії оголосило Мамуту сувору догану і зняло його з посади директора автобази. Гроші, незаконно одержані його матір'ю, повернуті державі.

★ Перцеві стало відомо, що на Буринському цукроводі (Сумська область) спекулюють жомом.

Буринський райвідділ міліції повідомив редакцію, що робітника жомної ями цукрозаводу Горового П. О. за спекуляцію жомом засуджено до 2-х років ув'язнення.

★ Читачі повідомили редакцію про те, що голова Кам'янської сільради Горпинич А. Є. (Житомирщина) прийшов п'яний до клубу і зірвав вечір шкільної самодіяльності.

Секретар Олевського райкому партії т. Киселюк повідомив, що за таку поведінку Горпинича А. Є. з роботи знято.

★ Редакція одержала відомості про те, що заступник голови Шрамківського райвиконкому т. Середа незаконно одержав у колгоспі «Перемога» 150 аркушів шиферу.

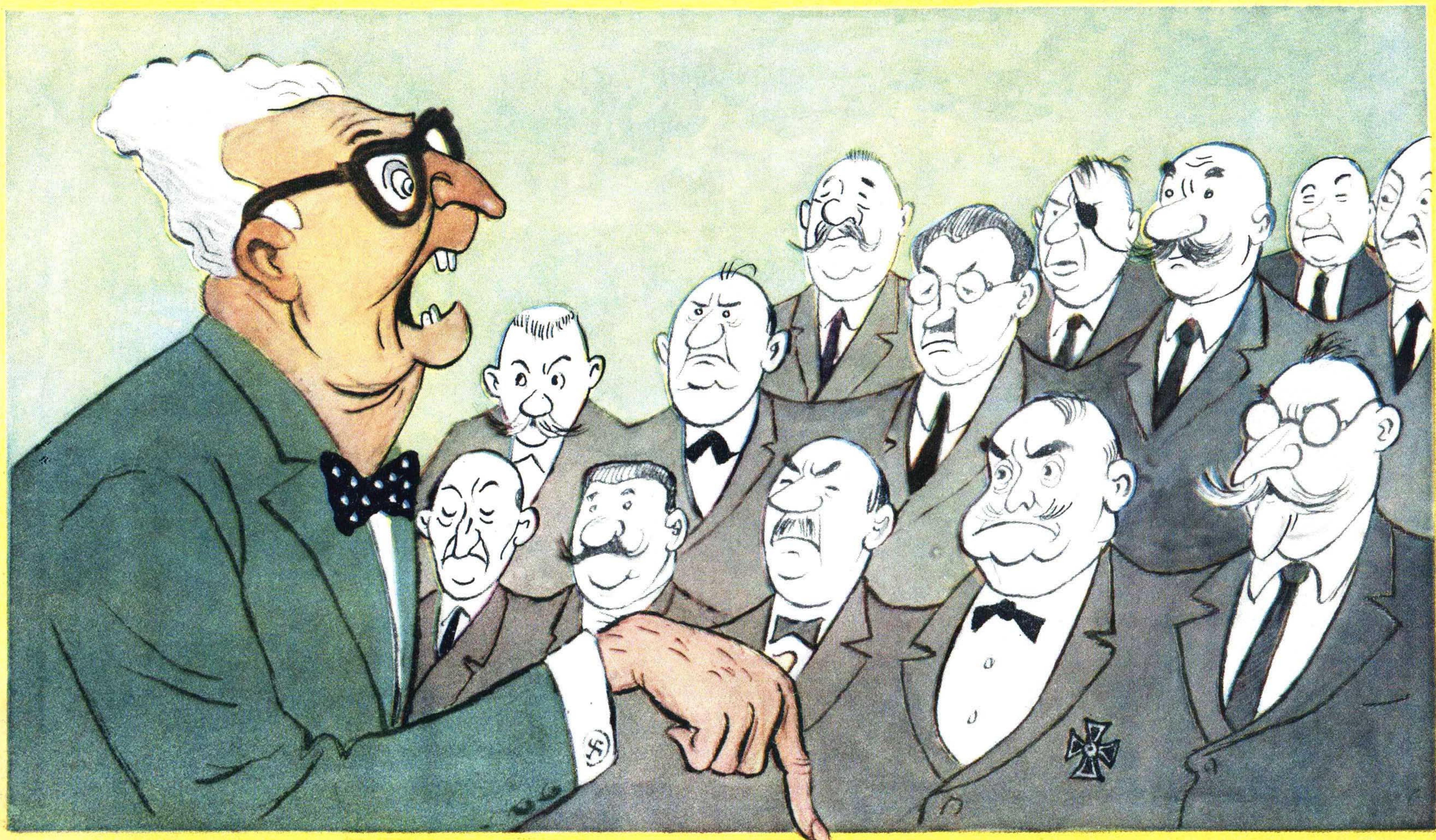
Як повідомив завідуючий сільгospвідділом Черкаського обкому партії т. Медведовський, бюро райкому партії оголосило т. Середі догану. Шифер колгоспі повернуто повністю.

★ Мешканці м. Стрия поскаржилися Перцеві на те, що міська баня працює з перебоями, в ній панує антисанітарія тощо.

Дрогобицький обласний відділ комунального господарства повідомив, що директора комбінату комунальних підприємств м. Стрия Приємченка та старшого слюсаря Гайду з роботи знято.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

ЖАРТУВАЛА БАБА З ҚОЛЕСОМ...

«У Росії на нас чекає земля...

Фото К. ЛІШКА. (Знято 1943 р.
у Глухівському районі, Сумської обл.)

...Ми повинні пустити там коріння.

(З виступу боннського міністра Оберлендера на мітингу Християнської демократичної спілки у Бремені).